

Žena v (kon) kursu

Eva Brabcová

Ve čtyřiceti život nekončí,
ani když vás náhle udělají
babičkou a váš milostný
život se změni v bojště...

Eva Brabcová

*Žena
v (kon)kursu*

Eva Brabcová

ŽENA V (KON)KURSU

Vydala Metafora, spol. s r. o., v Praze roku 2011

Redakce Jana Moravcová

Korektura Marcela Magdová

Technická redakce Hana D. Benešová

Sazba Netopejr®

První vydání jako e-BOOK

Copyright © Eva Brabcová, 2011

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-993-5

U Krbu 35

100 00 Praha 10

www.metafora.cz

„Jsem v tom.“ Dominika vysíleně dopadla na židli.

„A sakra,“ vypadla mi vidlička z ruky.

Žily jsme spolu samy od té doby, co jsem ji nasoukala do dětských punčocháčků, na záda posadila aktovku a odvěkla do školního zařízení. V našem životě se vyskytovala leda tak babička Rozárka, které stáří přineslo její vlastní svět a hluchotu, a moji rodiče, žijící však na opačném konci republiky. Nebyl nikdo, kdo by mi byl v tu chvíli oporou.

„Co říkáš?“ zeptala se Rozárka a točila si ucho do kornoutu.

Položila si na talíř chlebíček a sledovala ho stejně upřeně jako kocour myší díru.

„Co je?“

Vypadala, že spustí pláč.

„Když já nemám příbor.“

„To je jen obložený chlebíček. Na ten příbor nepotřebuješ.“

„To není chlebíček!“ Zabušila pěstičkou do stolu.

Dceřina informace u mě zapříčinila stav připomínající posmrtnou ztuhlost, ze které by mne nevytrhlo, ani kdyby začala Rozárka do stolu kopat. Nevím, co mě vždycky vedlo k přesvědčení, že moje Dominika bude chytřejší než já a nevrhne se do kolotoče mateřství chvíli poté, co překročí práh dospělosti. Doba se změnila, všechno je přece jiné, nebo ne? No asi ne. Nejprve mě potěšila zprávou, že večeri, kterou jsem za účelem oslavy jejích devatenáctých narozenin vařila skoro tři hodiny, jíst nebude, protože jí nějak není

dobře. Lhala bych, kdybych řekla, že mě to nenaštvalo. V tu chvíli jsem netušila, že bude huř. Dala mi ještě půl hodiny relativního klidu, kdy jsem si myslela, že to nejhorší, co mě ten večer potkalo, je její dloubání se v chlebíčkách, zákuscích a ovocných salátech, aby nakonec do pusy strčila měsíček rajčete a řekla, že je přecpaná. Jenže bylo huř. Záhy zezelenala jako petržel a úprkem to vzala na toaletu. Když se vrátila, spočinula na mně pohledem, po kterém bylo její sdělení víceméně zbytečné. Obrisy mých milovaných žen se mi začaly pozvolna milosrdně rozplývat a já jsem se na chvíli ocitla o dvě desítky let nazpátek.

Sžíraná láskou ke krásnému mediku Dominikovi, trápila jsem se čtyřicet hodin denně. Dokázala jsem to celkem bez problémů, neboť mi bylo sladkých sedmnáct. Ne že by má láska nebyla opětována, to ne. Opětoval ji celkem pravidelně – dvakrát až třikrát do měsíce. Někdy ve vypůjčeném bytě, jindy na louce u lesa nebo v autě. V bytě netekla voda, na záchod se chodilo na dvorek a topilo se v kamnech. Zatápění, udržování ohně a neustálé ohřívání vody na tělo, kávu, tělo, párky, tělo, kávu, kávu, nám vyměřený čas na lásku vždy zredukovaly na polovinu. Při prvním milování na louce u lesa si Dominik myslel, že mnou cloumá vášeň, ale pravda byla jinde. Nepředstavitelně mě štípali komáři. Inkriminovaná místa jsem měla ještě tři týdny jako po těžkých neštovicích. Když to Dominik zjistil, neřekl pak už našemu milování nikdy jinak než „jít na komáry“.

Nejčastěji však mou lásku opětoval v italském výrobku, se kterým odvážně brázdil silnicemi i polními cestami. Bývalo to opravdu vzrušující, avšak vzhledem k tomu, že jeho auto nebylo auto ale fiat, položilo to základní kámen mému

rozhodnutí, že neuspějí-li v budoucnu v oboru, jež jsem si po opuštění základní školy zvolila, stanu se hadí ženou.

Naše telefonáty byly jako brané přes kopírák.

„Ahoj, jak se máš? Co děláš?“

Dominikův hrdelní hlas mi stavěl chloupky na těle do pozoru.

„Poslouchám tvůj svůdný hlas.“

Zasmál se, vědom si kouzla, jímž disponoval.

„Trochu chraptím, cítím se jak tuberák. Dělej si kotě srandu z někoho jinýho. Kdy půjdeme na komáry?“

Kdyby tehdy existovaly webkamery a my spolu hovořili přes skype, uviděl by, jak se radostně vrtím již z pouhé skutečnosti, že s ním mluvím.

„Nevím, zítra musím našim pomoci s hrabáním listí, pozítří mám odpoledne housle, pak má babička narozeniny...“

Nemusela jsem vůbec nic. Listí dosud drželo na větvích, jako by tam bylo přišitě, kdybych vzala do ruky smyčec, jistě bych si bývala vypíchla oko, a babička narozeniny od jistého věku odmítala slavit. Jenže jsem tak strašně toužila být pro Dominika víc než jen známost „na komáry“, že jsem zvolila variantu, kterou mi poradila zběhlá kamarádka Ilona, nazvanou „nikdy nemám čas a ty uvidíš, oč bys ve mně přišel!“

„To je blbý, od příštího týdne mám přednášky, navíc jsem uzal ještě jednu brigádu.“

Víc říkat nemusel.

„Tak dobře. Rodiče holt zjistí, že jsem neuvěřitelně líná a s babičkou její narozeniny oslavím jindy. Ona je stejně už trochu sklerotická a nepamatuje si, kdy je má. Možná to spojím s oslavou vánočních svátků.“

A tak jsme skončili hned druhý den v objetí na louce u lesa, z níž konečně k polednímu sešla první jinovatka. Já tak hořela láskou, že bych neváhala s Dominikem spočinout

klidně i na zamrzlém rybníku. Nad existencí takových věcí, jako je zánět vaječníků, jsem ledabyle mávala rukou.

Zatřásla jsem hlavou.

„A co budeš dělat?“ Musela jsem se napít, abych byla schopná promluvit.

„Vdám se,“ pokrčila Dominika rameny.

Aha, tak v tom bychom měly jasno. Chodila půl roku s Radkem, prodejcem spotřební elektroniky.

„Co povídá?“ mračila se Rozárka, která neslyšela zhola nic.

„Že bude mít dítě,“ zakřičela jsem.

„Na školách toho chtějí dneska na těch mladejch moc,“ pokývala hlavou a já nebyla v tu chvíli daleka toho jí závidět.

„A co Radek?“ zajímalo mě.

„Ještě to neví, chtěla jsem, abys byla první.“

V tu chvíli se mi hrůzou naježily chlupy na těle. Mám jasno, že jasno není.

„A myslíš, že on to dítě bude chtít?“

„Když si ho zadělal, tak musí nést zodpovědnost.“

Holčičko moje, ten nemusí vůbec nic, pomyslela jsem si. Když jsem Radka poznala a poprvé jsme se spolu pustili do debaty, řekl mi ohledně budoucnosti, že to on neřeší a prostě žije. To prý dělávala naše generace za dob dinosaurů, že všechno plánovala. Nejsem žádný suchar. Nebo jo? Třeba proto, že si ráda naplánuji, jak strávím víkend? Mám se přece alespoň na co těšit. Radek říká, že člověk prý má být naprosto flexibilní. Bez toho jako by nebyl. Jestli být flexibilní znamená s neutuchajícím nadšením přijímat neohlášené půlnoční návštěvy, tak to si tu flexibilitu raději odpustím. A to

jinak schroupnu i jeho pohrdavý pohled, když mě vidí s drnem na hlavě a v noční košili a pronese, že mládí touhle dobou teprve začíná žít. Tohle stvoření má nést zodpovědnost. Navíc za jiného tvora. Vždyť i psa, kterého přivlekl domů, si raději odvezla jeho babička na vesnici. Radek si neuvědomoval, že Puntík není žádná MP trojka ani čtyřka a potřebuje prostě taky někdy nakrmit. Jak dlouho mu nedal nažrat, nikdo sice nevěděl, ale o tom, že to už bylo asi dávno, svědčilo to, že Puntík neopovrhl ani pampeliškou. Z nějakého neznámého či snad jen mně utajeného důvodu Radek Dominice imponoval. Její zasněný výraz, vždycky když se objevil mezi dveřmi, v těch svých gatích s rozkrokem mezi koleny a čepicí kšiltem dozadu, jsem znala z animované pohádky o princezně, kterou požádal o ruku princ na bílém koni. Nemám nic proti gatím, i kdyby jejich rozkrok končil třeba u kotníků. Nemám nic proti jakékoliv pokrývce hlavy vyjma punčochy na hlavě zloděje přepadnuvšího benzinovou pumpu. Pokud je však v tomto šatstvu zamotán přítel mojí dcery a padá z něj jedna perla za druhou, víc než lehce zneklidním. Přiznávám, že jsem Dominiku rozmazlovala, umetala jí cestičky, snažila jsem se jí po celé ty roky vynahradit absenci otce. I muže na údržbu těla jsem si pořizovala jen jako externisty, abych nenarušila její psychický vývoj. Cizí chlap je cizí chlap. Moji milenci nechápali, proč s nimi randím v tak přísném utajení, jako bych byla pod zákonem. Mé pochybnosti ohledně výběru kluka, se kterým chodí, brala dcera stejně vážně jako kuchařka v domově důchodců připomínky babiček na kvalitu houskových knedlíků. Já bych se pro Dominiku bývala rozkrájela, pro její dobro bych se naučila drbat se nohou pod lopatkou, kdyby to bylo zapotřebí. Vytvářela jsem jí pohádkový svět, obložila ji bavlnkou žití, chtěla

jsem jí ušetřit všeho zlého. A ona si takhle naběhne. Co jsem udělala špatně? Přiložila jsem mokrý hadr na hlavu a namísto pilulky si dala porci vzpomínek.

Dávkování Dominikovy lásky mi nestačilo. Žárlila jsem a v mých snech se pravidelně objevoval s krásnou sestřičkou, pacientkou či medičkou.

„To si ale ze mě děláš legraci, skřítku, že jo?“ nevěřičně kroutil hlavou na moje všetečné dotazy, proč se nevidáme častěji a jestli komáři už nevyhynuli.

„Myslíš snad, že mi učení do hlavy leze samo? Auto na vodu odmítá jezdit, musím chodit na brigády. Nejsm povoláním syn. A ještě se ti bez mučení přiznám, že chuť na ženu třikrát do měsíce po všech těch rukách a nohách naložených do formaldehydu je pro mě teď tak akorát.“

Kdepak, nevymluvil mi to. Trápila jsem se převelice. Přišla zima, potom ji vyhnalo jaro a já se těšila na prázdniny. Leč ouha! V hospůdce osmé cenové skupiny se nad vyčpělým pivem ke mně naklonil: „Mám novou brigádu! Na dva měsíce na pitevně!“

Se vztekem zkroucenými palci u nohou jsem z posledních sil předstírala pochopení pro jeho radost. V duchu jsem přemýšlela nad tím, zda když už teď nebyl problém na sedadle v Dominikově autě usednout na pár nedbale pohozených obratlů, nepadnu tam potom rovnou na celého nebožtíka. Dominik byl prostě medicínou pohlcen cele. To jsem tušila už dřív, když mi při jedné z návštěv ve vypůjčeném bytě před očima naporcovoval šunkový salám skalpelem a při následné konzumaci této pochoutky se na mě bezelstně podíval.

„To jsem se ti tak snažil vypreparovat před zraky pana profesora ze svého pracovního materiálu žílu, až jsem si přitom nervozitou málem zrovna tímhle skalpelem uřízl palec.“

Po chvílce ticha se na mne podíval a hrozně se divil, že mi nechutná a můj žaludek zachvátila cestovatelská touha.

Prázdniny s nebožtíky na mě prostě byly moc. První týden jsem se držela hrdinně, alespoň dle svého pojetí. Kupodivu mi Dominik volával každý den. Bohužel to nebylo proto, aby mi sdělil sladké tajemství, že mě miluje a že beze mě už nemůže být, případně proto, aby mě alespoň slyšel, protože se mu po mně už strašlivě stýská! Nadšeným hlasem mi vyprávěl, co dělá, a na komáry si ani nevzpomněl. Dozvídala jsem se o každém novém „přírůstku“ do márnice. Po uplynutí druhého týdne jsem byla pozvána na návštěvu dočasně Dominikova pracoviště. Když je člověk tak mladý, jako jsem byla tehdy já, stáří je v nedohlednu a nějaká smrtka? Ta se nás přece netýká! Dnes by mne do takového zařízení v živém stavu nikdo nedostal.

„Jasně, to víš, že jsem zvědavá,“ souhlasila jsem a získala jsem tak u Dominika kladný bod.

Ještě jsem mu potvrdila, že nějací nebožtíci mi přeci nevadí, ráda se zastavím, podívám, svého miláčka v lékařském uvidím. A tak jsem do té budovy opravdu vlezla.

„Tak to je pánové Viki, moje dívka,“ představil mě kolegům Dominik.

Páni! Jeho dívka! Řekl jeho dívka! Jeho! Toho krásného kluka!

„To jste si opravdu dobře vybrala. Dominik má nejen prokouknuté holky, ale teď doslova a do písmene vidí i lidem do žaludku!“ chechtali se bodře jeho kolegové.

Byla jsem tak rozradostněná z pocitu, že k němu patřím, že jsem jejich průpovědky přešla s úsměvem. Páni kolegové si neodpustili ještě několik morbidních žertů a že prý exkurse začíná. I hrdinně jsem vešla do těch neveselých míst. Bobříka odvahy jsem splnila dokonale a u Dominika jsem zřejmě stoupla v ceně.

„Jsi úžasná, kluci valili bulvy!“

A já se rozplývala jako cukrová vata na jazyku.

„Mami, půjčím si tvoje džíny,“ vřítla se Dominika ráno ke mně do pokoje.

Bylo sice teprve půl osmé, ale už jsem vytáčela číslo mojí vrby Alice. Novinka, že Domča bude matkou, mi skoro celou noc nedala spát a výsledkem celonočního přemýšlení bylo jen to, že jsem si s tím nevěděla rady. Někde v hloubi duše jsem věděla, že něco je špatně. Na druhou stranu mi vnitřní hlas říkal, že je dospělá a za svůj život odpovědná a nemůžu jí přece stát za zadkem do důchodu. Do důchodu asi ne, ale vždyť jí je ještě –nácť! Potřebovala jsem to probrat s Alicí.

„Slyším, že je u vás veselo,“ komentovala nepřeslechnutelnou Dominiku kamarádka.

„To dítě mě za chvíli svlíkne z kůže!“

„Buď ráda, že se do tvých džínů vejde, a dokud tomu tak bude, tak jí je s radostí půjčuj. Kdyby snad naši Lucku napadlo půjčit si moje džíny, už bych ji nikdy nenašla, protože by se v nich ztratila.“

„Chtěla jsem si je dnes vzít.“

„A ty džíny jsou jediný obleček vyskytující se v tvém šatníku?“ smála se.

„Ne, to nejsou, ale беру si je vždycky, když hodlám maskovat svých sto osmdesát sedm let. A to jsem dneska měla v úmyslu.“

„Všechno marné,“ vlila mi optimismus do žil.

„Taky mám ten pocit.“

Dominika zmizela i s požadovaným kusem oděvu.

„Je to v pytlí,“ vzdychla jsem.

„Koupíš si jiný.“

„Nemyslím džíny.“

„Hned jsem si říkala, že to není samo sebou, že mi voláš v noci.“

Alice pracovala jako externí redaktorka a překladatelka pro různá vydavatelství a svou práci vykonávala z domova. Zastihnout ji kolem poledního v kuchyni u počítače v pyžamu nebylo nic mimořádného. Pracovala nejraději dlouho do noci, ráno vyspávala.

„Dominika je těhotná.“

„A sakra.“

„A sakra,“ opakovala jsem.

„Co bude dělat?“

„Chce se vdát.“

„Chytit, svázat, odvézt do blázince.“

„Lepší řešení bys neměla?“

„Co na to ten její?“

„Ještě to neví.“

„Vsadila bych se –“

„Mlč. To, co chceš říct, si myslím taky.“

Její: „Třeba se obě pleteme“ znělo stejně přesvědčivě jako chlácholení zabijačkového prasete, že ho nic zlého nečeká.

Alice věděla úplně všechno. O mně, o Domče, o naší rodině. Já zase o té její. O manželovi přezdívaném Dáreček, dceři Lucii i rozvětveném příbuzenstvu. Rozuměly jsme si i beze slov, takže v její hlavě tlouklo teď na poplach jako v té mojí. Bylo nad slunce jasnější, že buď se Radek vyleká a nechá v tom Dominiku samotnou, což byla první blbá varianta, nebo, a to bylo méně pravděpodobné, ale ne vyloučené, se mu zalíbí představa, že bude otcem, a až se buď představy, nebo případného potomka nabaží, vezme do zaječích. Druhá blbá varianta. Ta třetí, výjimečně dobrá, že z něho bude milující a starostlivý manžel a táta, sejevila bohužel stejně pravděpodobná, jako že králík sežere kraju, které byl předhozen k obědu.

„Dneska mu to řekne.“

„A mužou těhotný jíst prášky na nervy?“ zeptala se sladce.

„Má po maturitě, plánovaly jsme vysokou,“ vzdychala jsem.

„Tys ji plánovala,“ upozornila mě.

„Má k tomu všechny předpoklady. A přijali ji na fakultu.“

„Až na to, že na vejšku se jí nechtělo. To bylo tvoje přání.“

„Taky si přeješ, aby Lucka šla po matuře dál.“

„To sice jo, ale ty moc tlačíš na pilu. Říkám ti to pořád – celej život se realizuješ v ní, a ten svůj vůbec nežiješ.“

„To teď zrovna fakt potřebuju slyšet.“

„Mám ti snad říkat babičko, aby sis zvykala?“

„Brrr,“ otrásla jsem se.

„Taky si myslím, že tohle oslovení k tobě moc nejde. Jak budeš vnukovi nebo vnučce vysvětlovat, že s ním nemůžeš jít na písek, protože by se ti do něj bořily jehlový podpatky? A že večer, místo abys mu vyprávěla pohádku, jdeš na rande?“

„Na žádný prostě chodit nebudu. Stejně to není žádněj med, schovávat se jako puberťačka. Mám pocit, že mi ty radosti za to ani nestojej. Dvakrát do měsíce ze sebe dělám něco, co nejsem.“

„Tvoje chyba. A jenom dvakrát do měsíce? Auuu! To by mě naučilo lízt po stropě hlavou dolů!“

Ačkoliv byla Alice mistr v zlehčování vážných situací, pozvolna to na mě začínalo dopadat jako tlustá deka. Co deka, na mě padal svět. Můj svět, který se hroutil.

„Zastav se, tohle je na houby, takhle po telefonu. Potřebuješ první pomoc z oka do oka. Já se jdu zatím věnovat nehynoucí lásce krásného Pascala a něžné Ju-

lie. Tahle hrdinka je tak přeslazená, až mám sto chutí jí dát ránu.“

„Uvidím, s čím přijde domů Domča. Ještě se ozvu.“

Sotva jsem odložila mobil, začal ve vibraci poskakovat po stole a na displeji blikalo Domísek.

„Copak?“ přitiskla jsem ho k uchu.

Ze sluchátka se ozval smích.

„Bude svatba, mami!“

Taková svatba není jen tak. Dominika nedospěla do stadia, kdy se dva seberou, a jsou-li movití, odletí manželství uzavřít na exotický ostrov, mají-li hlouběji do kapsy, odjedou třeba do Krumlova a domů se vrátí jako novomanželé. V obou případech bez zástupu příbuzných. Tak nějak mi postupně docházelo, že úspory, které jsem plánovala investovat do jejího vzdělání, projdou a protečou v podobě svatebního menu a následné pijatyky hrdly svatebních hostů. Dominika si přála velkou svatbu se vším všudy. Nedokázala jsem jí nikdy nic odmítnout. Radek se sice nadchl tím, že bude manžel a otec, ale do celé akce hodlal investovat sotva čtyři padesát. Příspěvek ze strany jeho rodiny se nedal očekávat. Otec opětovně trávil několikátý měsíc v protialkoholní léčebně a maminka si ke svému nuznému platu uklízečky na ubytovně přivydělávala vybíráním papíru ze sídlištních kontejnerů. Zvykala jsem si, že si se mnou život pěkně pohrává.

„Dneska mi bylo špatně pětkrát, neměla bych jít k doktorovi?“ Dominika připomínající hromádku neštěstí do sebe po lžičkách vpravovala ledovou kolu. Těhotenské nevolnosti, to jsem dobře znala.

Bylo to překrásné. Dominik mě pozval na prodloužený výlet! Povíдали jsme si, komáry jsme sbírali několikrát denně, dokonce jsme měli čas jít společně i na procházku! Ze vzpomínek na ten nádherný výlet jsem pak čerpala každý den, který jsem opět strávila bez Dominika. Až najednou – ouha! Nejrůznější aktivity počala kazit skutečnost, že ledva něco pojím a mnohdy ani nepojím, je mi zle, zle a zle.

„A kde tě to bolí? Spíš nahoře, u žaludku, nebo dole, v břiše?“

„Všude. Ale to bude proto, že pořád jen zvracím.“

„A je ti špatně, když jsi lačná, nebo když se najíš?“

„Pořád.“

Dominik mi s vševědoucím výrazem prohmatával břicho, vypytał se stále dokola a nakonec mi diagnostikoval vřed na dvanáctníku, pak špatnou funkci štítné žlázy, nakonec kýlu a zauzlení střev. Když však už dva dny neochvějně stál za svým tvrzením, že mám cirhózu jater, vyhledala jsem lékaře.

„Jsi cvok, Dominiku, nezapomeň, že se ještě učíš. Nemůžeš zatím vědět všechno. Dojdu si k doktorovi.“

„Ale řekni mu, že jsem zjistil -“

Nenechala jsem ho ani domluvit.

„Jasně, řeknu.“

A už jsem zas utíkala na toaletu.

Nejprve jsem zašla k obvodnímu, který mi vypsals papíry k různým specialistům. Rýsovalo se přede mnou vyšetření, při němž je člověk nucen spolykat všelijaké podivné látky, aby se zaživací trakt dal zrentgenovat. Vůbec se mi tam nechtělo. Představa, že sním něco jiného než ovoce a tvaroh, byla pro mě nepřijatelná. A tak jsem váhala a bylo mi špatně čím dál tím víc. Vidina pohlcení žaludeční sondy mě natolik vyvedla z rovnováhy, že jsem se chystala zalézt zhynout do houští. Obvodní lékař nade mnou kroutil hlavou.

„Máte rozum? Musíte se nechat pořádně vyšetřit! Může to

být nějaká banalita, ale podívejte se na sebe, jak hubnete. To nemůžeme nechat jen tak.“

Probíral se stohem jakýchsi dokumentů na svém stole, pak si pošoupl brýle na špičku nosu a optal se mne: „A kdy jste měla naposledy menstruaci?“

Touto otázkou mne vyvedl z konceptu tak dokonale, že jsem začala počítat týdny, odečítat dny, umocňovat hodiny a násobit minuty a chovala jsem se tak zmateně, že určitě přemýšlel o tom, že až mě přejdou problémy se žaludkem, pošle mě na psychiatrii. Byla jsem ukázková. Přesně jako ženština v jedné knize, ani už nevím, jak se jmenovala. Ta na tutéž otázku odpověděla: „Jó, počkejte, pane doktor, to bylóóó... no jak Vašek sousedů zabíjel prase. To menší. Zkazily se mu jitrnice z toho většího, páč bylo moc teplo nebo co, tak tejděn na to zabíjel to menší. Druhej den na to chyt Mařku ten išijas... no a to bude... počkejte – chvíli počítá i pomocí prstů na rukou – tak to bude pozejtří přesně vosum tejdnu.“

Tak i já jsem se nakonec dopočítala k datu, z něhož bylo patrné, že noc za odměnu „za statečnost“ při návuštěvě pitevny nezůstala bez následků a že na tuto chorobu pilulky nezaberou.

„Tak co to je?“

Dominik ke mně přispěchal, sotva jsem dosedla na lavici v restauraci, kde jsme si dali schůzku.

„Ještě nevím.“

„Nevíš?“

„Nevím. Může to být holka, nebo kluk. Nebo taky obojí.“

Na hodnou chvíli ztratil dech. Pak se ale vzpamatoval a ke vzniklé situaci se postavil jako chlap. Já jsem usoudila, že když už je mi dva dny osmnáct, kromě toho, že jsem plnoletá, jsem také dostatečně zralá na to, pořídit si dělátko, nota bene s ním!!! (Jak s oblibou a často říkávám, i švestka ve stadiu jarního květu ovšem byla zralejší než já.)

„Dneska jsem zvracela jen jednou. To určitě není v pořádku,“ lkala Dominika další den a měřila si podvacáté během hodiny teplotu.

„Nenervuj se, to máš z toho. Všechno je v pořádku. I doktor ti to řekl.“

„Ale to bylo v úterý.“

„V pondělí ti to řekl taky, uklidni se!“

„Ale ten doktor v pátek na pohotovosti předtím se tvářil dost pochybovačně.“

Postupně nás poznávali běžní i pohotovostní lékaři, známí doktoři, známí našich známých a další známí felčáři doktorů předchozích. Dominika mě dokázala pokaždé vylekat tak, že ačkoliv jsem věděla, že její nervový systém nepatří k nejodolnějším, znovu a znovu jsem strachy zcepeněla. Vždy to vypadalo, že návštěva zdravotnického ústavu je zbytečná a správnějším řešením by možná bylo zamířit rovnou do pohřebního ústavu. Stokrát jsem si mohla říkat, že to tu už bylo, že to už znám, ale pohled na kroutící se dceru mě vždy přesvědčil o tom, že tentokrát je to vážné, tentokrát by bez odborné pomoci nepřežila.

„To jsou hormony, to se stává. Prostě to jsou jenom nervy,“ snažila jsem se ji uklidnit.

„Tobě se to řekne! Jenom nervy! Ty vůbec nevíš, co to je být těhotná!“

„Kdepak. Tebe jsem nosila v pytlíku od mouky a po devíti měsících tě z něj vysypala.“

„To už si nemůžeš vůbec pamatovat! A stejně to tenkrát bylo všechno jiné.“

Alice mi říkala celé ty roky, že rozmazlováním a umetáním cestiček prokazuju Dominice medvědí službu, ale já to nechtěla slyšet. Nakonec mi to říká i teď a neslyším to o nic raději.

„Určitě něco není v pořádku, já to cítím!“

Radkovi to celé dělalo dobře. Jelikož u nich doma bydlet nemohli, neboť jejich byt měl velikost krabičky od sirek a já vlastnila ve srovnání s tím zámeček, automaticky se oba usnesli, že budou žít u nás. Můj souhlas byl předem předpokládán a fakt nevím, co by se stalo, kdybych řekla NE. Radek na mě působil dojmem, že bych byla bez výstrahy zastřelena. Z dětského pokoje udělali „svůj“ pokoj a bylo jasné, že budeme vegetovat v jednom příbytku tři, za čas čtyři. Snad ne víc. Jakmile Radek přišel z práce, od nějakého kamaráda či co já vím odkud, nakoukl pod pokličky kastrolů, jejich obsah v něm zpravidla zmizel rychlostí turbovysavače, olízal vařečky a sběračky a pak poskytoval oporu Dominice. Ta spočívala ve skutečnosti, že je doma. A cítil se tak jako pořádný chlap. Svatba se blížila.

„Ani nevíš, jak si potřebuju popovídat,“ objala jsem Alici, která se objevila mezi dveřmi.

Nejdřív mi s ledovým klidem prozradila, že si její Lucka nechala obarvit půl hlavy načerveno a na krk vytetovat štíra a pak začala vzpomínat.

„S mojí kdysi nejlepší kamarádkou Žofíí jsme se dohodly, že se ani jedna nikdy nevdáme. Pořád říkala, že ona papír na chlapa nikdy v životě potřebovat nebude, že než se nechat přivléct k oltáři, tak to raději podepíše pracovní poměr do dolů na dobu nejen neurčitou, ale rovnou nekonečnou. Proč by měla mít doma jednoho, navíc pořád stejného chlapa? Jak ženská řekne ‚ano‘, je to prej v háji. Podepisuje si, že bude inventárním kouskem domácnosti. A že jsme úžasný, mladý, krásný, perspektivní, tak proč páchat takovou sebevraždu? A tak jsme uzavřely nepsanou dohodu, že my dvě se prostě okroužkovat nenecháme.

A jak to dopadlo? Žofka byla první. Já ti si na tu veselku pamatuju, jako by to bylo včera. Pociťovala jsem to jako hroznou zradu. Nevěsta vypadala jako princezna a díky kadeřnici-kouzelnici jí ve vyčesaných vlasech ani nebyly vidět odstávající uši. V duchu jsem si přála, aby se jí stal alespoň nějaký pořádný trapas. Třeba aby jí praskly šaty na zadku, nebo aby se zamotala do závoje a práskla sebou rovnou před oddávajícím. Na té svatbě jsem byla s Dárečkem.“

Takhle říkávala svému muži od prvního dne, co se poznali, a už mu to zůstalo. Přisunula jsem k ní misku s oříšky a byla vděčná, že chvíli můžu jen naslouchat, i když zase o svatbě. Nikdo po mně totiž chvíli nic nechtěl, a navíc se to netýkalo mně ani Dominiky.

„Tehdy mi Dáreček pošeptal, že bych byla daleko krásnější nevěsta, a jestli si ho vezmu. Řekla jsem ‚ano‘ tak nahlas, že se po nás všichni otočili. Taková scvrklá stařenka pisklavým hláskem vyjekla, že ‚ano‘ musí říct přece nevěsta, a brada se jí přitom klepala tak, až jsem měla obavy, aby z třešní v umělohmotném trsu ovoce na jejím širáku nevyskákaly pecky.“

Alici se podařilo mě rozesmát.

„To není všechno,“ upozornila mě, odskočila si k lince dolít skleničku portského a s žuchnutím dopadla zase na sedačku.

„Ta mrcha Žofie neuronila ani slzičku. Doufala jsem, že se třeba nenalíčila voděodolnou maskarou, a až zaslí, budou mi alespoň malým zadostiučiněním černé potůčky na jejích naducaných tvářích. Vždyť jsem kvůli té naší pitomé dohodě pustila k vodě prima kluka jen proto, že to začal brát moc vážně. A ona si uloupila bez mrknutí oka toho svýho Tibora. Přála jsem si, aby jí to neprošlo jen tak. I když mě Dáreček právě požádal o ruku. Ale myšlenka má mocnou sílu. Všechno utich-

lo, nastal okamžik z nejdůležitějších, Žofka se nadechla a knoflíček držící napnutý korzet vystřelil mezi přihlížející. Vyprskla jsem nahlas a polovina svatebčanů se po mně pohoršeně ohlédla. Jenže opálená záda tý potvory tak jen víc vynikla a nějaký strejda začal skandovat: Pokračovat! V nemilosti příbuzných jsme rázem byli dva.“

„Nebýt toho, nemáš Dárečka.“

„Já vím, on je to nejlepší, co mě mohlo potkat, i když bych ho někdy s chutí bacila mezi oči. Ale zrada kámošky se mnou tehdy pěkně zacvičila.“

„Já na svou svatbu moc nevzpomínám, spíš na to potom,“ vzdychla jsem, „ale byl to taky nezapomenutelný zážitek. Dominik, neřád jeden, byl prostě originál každým coulem.“

„Víš, že to je snad jediná věc, o který jsi mi toho nikdy moc neřekla?“

Zasnila jsem se.

Dominik zařídil nádhernou svatbu a já byla skutečně přesvědčená, že na světě nemůže být šťastnější holka. Je to vůbec možné? Ten kluk, co stojí v obleku vedle mě a teď, zrovna teď, řekl „ano“, ten je můj! Můj!!! Svatební dar v podobě kostlivce jsem brala jako příjemnou dekoraci bytu.

„Neboj, postarám se o tebe i o to malé, co přijde,“ šeptal mi u svatební tabule.

A buď mě měl tak moc rád, nebo byl tak moc ješitný, že se i přes nelehké studium dokázal o nás postarat a uživit nás. V noci brigádničil, ráno se na kruhách pod očima mohl houpat. Pomoc od mých ani svých rodičů však nepřijal. Svým způsobem – klobouk dolů.

Těhotenství jsem měla vyčtené z knížek a vysledované z te-